

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. T. T.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024 č. j. OAM-1419/BA-BA01-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 4. 12. 2024, č. j. OAM-1419/BA-BA01-HA15-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu

ze dne 20. 10. 2024 tak, že se dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě konstatoval, že hlavní důvod, proč žádal o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy a jeho zdraví a život. Žalobce se obává své manželky a jejího přítele. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu. Na základě těchto skutečností, žalovaný zhodnotil, že žalobci nehrozí v zemi původu reálné nebezpečí. Žalobce však namítá, že při posuzování důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany by na otázku bezpečnosti země původu žalobce, nemělo být nahlíženo pouze optikou objektivních podmínek, ale žalovaný by měl zkoumat i konkrétní okolnosti případu dotčeného cizince. Žalobce konstatoval, že žalovaný může dospět k názoru, že pro jinou osobu je Vietnam bezpečnou zemí pro návrat, ovšem v případě žalobce tomu tak není, neboť návrat žalobce do Vietnamu by pro něj znamenalo značné útrapy spojené zejména s nemožností získat slušné zaměstnání a s tím spojený i nedostatek finančních prostředků. Žalobce by byl tudíž odsouzen k životu v bídě a nouzi. Žalobce také poukázal na jeho strach z přítele jeho manželky, který mu společně s jeho manželkou již vyhrožovali. Žalobce se obává z návratu do Vietnamu, neboť má strach o svůj život. Žalobce v žalobě dále uvedl, že si chce v České republice najít zaměstnání, aby si mohl vydělat peníze a nemusel žít na ulici. Chce platit na své děti. Nicméně primárním důvodem, pro který žalobce požádal o mezinárodní ochranu je obava žalobce z pronásledování a ze msty ze strany únosců a s tím spojený strach o jeho zdraví a život. Žalobce konstatoval, že má za to, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný neposoudil věc dostatečně. Žalobce je přesvědčen, že uvedl natolik závažné a zásadní skutečnosti, na základě, kterých mu měla být mezinárodní ochrana udělena, neboť v případě jeho návratu mu hrozí vážná újma na zdraví a životě, což je v rozporu s § 12 zákona o azylu. Současně žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení této varianty mezinárodní ochrany. Žalobce se totiž domnívá, že by bylo zcela nehumánní jej poslat zpět do Vietnamu. Žalobce také uvedl, že má obavy z hrozící újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, konkrétně z krutého a nelidského zacházení. Tyto obavy jsou dle žalobce opodstatněné, stejně jako jeho obava z využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů. Žalobce má tak za to, že je v jeho případě dán důvod přinejmenším pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce upozornil na to, že původcem pronásledování nemusí být pouze veřejnoprávní orgány dané země, ale i soukromé osoby, pokud stát nezajistí adekvátním způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Právě to je podle žalobce i jeho případ, neboť vietnamské veřejnoprávní orgány nejsou schopny poskytnout žalobci ochranu před pronásledováním nebo jinou vážnou újmu. Žalobce uvedl, že neznal možnosti legalizace pobytu žalobce na území České republiky, proto požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce závěrem konstatoval, že má za to, že žalovaný řádně neposoudil možnost udělení doplňkové ochrany, přičemž odůvodnění jejího neudělení je podle žalobce zcela nedostatečné. Vzhledem k tomuto deficitu je žalobce

přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 1. 2025 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť nedokládají vytýkaná porušení zákona. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu především výpověď žalobce a další shromážděné relevantní a aktuální informace o situaci zemi původu žalobce. Žalovaný má rovněž za to, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům kladeným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný má zároveň za to, že přijaté rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, k jehož vydání si opatřil potřebné podklady a objektivní informace. Po jejich posouzení žalovaný nezjistil žádné důvody svědčící pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a nebo § 14b zákona o azylu, proto nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Žalovaný konstatoval, že žalobce chce zůstat na území České republiky primárně za účelem vydělávání finančních prostředků. Ohledně vyhrožování žalobci od jeho manželky a jejího přítele žalovaný konstatoval, že se žalobce může obrátit na policie či jiné státní bezpečnostní orgány. Žalovaný však považuje tuto žalobní námitku žalobce za irelevantní, když žalobce nemá žádné důkazy, že k vyhrožování skutečně došlo. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné, které vychází z dostatečně zjištěného stavu věci a zároveň respektuje ustálenou judikaturu. Žalovaný má za to, že žalobní argumentace žalobce nemůže zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. K námitce žalobce v této souvislosti žalovaný zdůraznil, že posuzoval žalobcovu žádost nikoliv jako bezpečnou zemi původu, ale zabýval se hodnocením Vietnamu z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, kdy žalovaný neshledal důvod pro udělení žádné z těchto forem mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.

7. Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
8. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 20. 10. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 25. 10. 2024 žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a hovoří vietnamsky. Nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Je ženatý a má dvě dcery. Z Vietnamu vycestoval letecky někdy v březnu 2020 do Rumunska, kde měl pobytová a pracovní povolení. Po více než dvou letech, cca v dubnu 2022 odcestoval do České republiky. Žádný cestovní doklad nemá. V minulosti neměl udělená žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zdrav, bez jakýkoliv zdravotních obtíží. V ČR ani v zahraničí nebyl trestně stíhán. Důvod, proč požádal o mezinárodní ochranu je to, že ve Vietnamu nic nemá, veškerý majetek včetně dětí si vzala jeho manželka, se kterou nejsou ještě rozvedeni. Ve Vietnamu by ze žárlivosti nevydržel, neboť si jeho manželka našla nového přítele.
9. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
10. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
11. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

12. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu legalizace jeho pobytu na území ČR, chce zde zůstat, aby si mohl vydělat peníze. Zároveň se ve Vietnamu nemá kam vrátit. Svůj návrat do Vietnamu odmítá, jelikož se obává z jednání jeho manželky a jejího přítele, kteří mu vyhrožují.
13. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.
14. Co se týče okruhů žalobních námitek, tak žalobce v žalobě poukazoval v první řadě zejména obavu z návratu do Vietnamu, jelikož má strach z výhrůžek ze strany jeho manželky a jejího přítele. Další jeho žalobní námitka spočívala v tom, že žalobce chce na území České republiky pracovat a vydělávat peníze, neboť ve Vietnamu by tuto možnost neměl.
15. Ke skupině žalobních námitek, spočívající v obavě žalobce z návratu do Vietnamu, neboť mu vyhrožuje jeho manželka a její přítel, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že tuto námitku neshledává důvodnou. Pouhá ničím nepodložená obava z možného vyhrožování a pronásledování ze strany jeho manželky a jejího přítele nemůže obstát.
16. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, ani žalobce ji neuvedl.
17. Druhé skupině žalobních námitek týkající se toho že žalobce chce na území ČR zůstat, aby zde mohl pracovat a opatřovat si finanční prostředky a zároveň jeho tvrzení, že ve Vietnamu si tolik nevydělá, soud uvádí, že ani tato skupina žalobních námitek nemůže obstát. K žalobcem tvrzeným ekonomickým důvodům udělení mezinárodní ochrany, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 25. 1. 2023, č. j. 6 Azs 154/2022-34, bod 12: „Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81), stejně jako ekonomické důvody (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65) nemohou být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.“

18. Soudu nezbývá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
19. Ohledně žádosti žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.“
20. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
21. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy zejména se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že se obává návratu do země původu kvůli vyhrožování ze strany manželky a jejího přítele a že chce v České republice zůstat,

protože zde chce pracovat, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.

22. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
23. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

VI.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 5. 2. 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně